

ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

**ΤΟ ΣΥΝΕΧΕΣ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΩΝ**

σελ. 2

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΞΕΚΙΝΗΣΕ...

**ΑΡΘΡΟ 16 ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ:
ΜΙΑ ΕΠΙΔΙΩΞΗ ΧΡΟΝΩΝ**

**ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ - ΤΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΦΕΡΝΕΙ
ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ - ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ**

σελ. 3-5

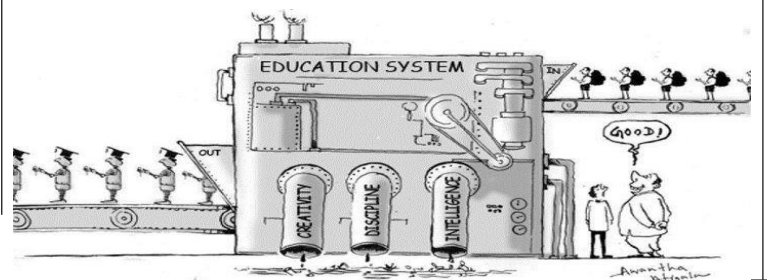
**ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΣΤΙ ΣΧΟΛΕΣ:
ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ**

σελ. 6-7

**ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟ ΤΩΝ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ**

σελ. 8

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΧΕΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΩΝ

Βρισκόμαστε εν αναμονή της κατάθεσης του νομοσχεδίου για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, το οποίο η κυβέρνηση έχει προαναγγείλει ότι θα φέρει προς δημόσια διαβούλευση και στην συνέχεια προς ψήφιση στην βουλή. Τα αρχικά χρονοδιαγράμματα για επικύρωση εντός του Γενάρη που γνωστοποίησαν κυβερνητικά στελέχη, έχουν ήδη παρέλθει. Η κυβέρνηση φαίνεται να είναι σε αμηχανία, να χρονοτριβεί υπό το φόντο των αντιδράσεων και να ζηγίζει προσεκτικά τις κινήσεις της.

Οι καταλήψεις στα πανεπιστήμια μεσούσης της εξεταστικής περιόδου καθώς και οι πανελλαδικές κινητοποιήσεις των φοιτητών έχουν προκαλέσει «πονοκέφαλο». Στην εξίσωση, έχουν μπει δυναμικά και τα σχολεία. Όλα αυτά, δεν συνιστούν φυσικά μια εξέλιξη που δεν μπορούσε να προβλεφτεί από τα κρατικά επιτελεία. Η αξιολόγηση που τώρα πραγματοποιείται αφορά την έκταση, την ένταση και την διάρκεια που θα έχουν οι πανεκπαιδευτικές αντιστάσεις και με βάση αυτήν θα σχεδιαστεί και η κυβερνητική στρατηγική. Δεν είναι μόνο η ωμή αστυνομική βία αυτή που προετοιμάζεται από την κυβέρνηση. Η κυβερνητική στρατηγική παράλληλα εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο θα ενεργοποιήσει την αδιαφορία των μη αγωνιζόμενων φοιτητών, έτσι ώστε αυτή να μεταμορφωθεί σε δύναμη περιθωριοποίησης των κινητοποιήσεων, είτε υπό την μορφή απαίτησης του ανοίγματος των σχολών για να μην ακυρωθεί η εξεταστική, είτε με την καλλιέργεια συνολικότερης εχθρότητας προς τις αντιδράσεις. Σ' αυτό το σχέδιο εντάσσονται και οι πανεπιστημιακές αρχές, η κυβερνητική παράταξη στα πανεπιστήμια (ΔΑΠ) και τα ΜΜΕ.

Είναι πάντως αλήθεια ότι η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση διαχρονικά αποτέλεσε ένα αγκάθι για τις κυβερνήσεις. Οι αγωνιστικές παραδόσεις μέσα στα πανεπιστήμια έχουν βαθιές ρίζες στην Ελλάδα. Τα πανεπιστήμια έχουν τους δικούς τους συσχετισμούς δύναμης, που παρά την οπισθοχώρηση των αγώνων τα τελευταία χρόνια, εξακολουθούν να υφίστανται και να είναι αρνητικοί για τις κυβερνήσεις. Μην ξεχνάμε το πώς οι βλέψεις για την αναθεώρηση του άρθρου 16 το 2007 σκόνταψαν πάνω στους μνημιώ-

το προχώρημα των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Μην ξεχνάμε επίσης την πρώτη κατάργηση του πανεπιστημιακού ασυ-λου επί ΠΑΣΟΚ το 2011 που δεν ίσχυσε παρά σε ελάχιστες περιπτώσεις καθώς η δυναμική των αγώνων ήταν τέτοια που εμπόδιζε τις αστυνομικές εισβολές επί σειρά ετών. Αλλά και πρόσφατα και κάτω από πολύ δυσκολότερες συγκυρίες, οι φοιτητικοί αγώνες απαγόρεψαν στην πράξη την λειτουργία της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Η τελευταία, δεν ήταν παρά ο προπομπός για να ξαναμπεί στο τραπέζι η αναθεώρηση, ή η παράκαμψη του άρθρου 16, με απλά λόγια, ένα εγχείρημα καταστολής των φοιτητών για να καμφθούν οι αντιδράσεις τους και να στρωθεί ο δρόμος προκειμένου να περάσουν «αναίμακτα» οι νέες πολυπόθητες μεταρρυθμίσεις. Κάτι τέτοιο, δεν επετεύχθη.

Το επιχειρηματικό κρατικό πανεπιστήμιο των μεγάλων και αυξανόμενων ταξικών φραγμών για τα παιδιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, η επιβολή διδασκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα, η ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση του δημόσιου χαρακτήρα ενός, έτσι κι αλλιώς, ταξικού και ιδεολογικά προσδιορισμένου πανεπιστημίου από τις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου, δεν ήταν παρά τα προεόρτια για την στιγμή που θα «ωριμάζε» η προοπτική ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην Ελλάδα, για την φοίτηση ουσιαστικά, ιδίως, των γόνων των πλουσίων. Όλα τα νομοσχέδια που προηγήθηκαν από ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ αυτή την στόχευση εξυπηρετούσαν. Επομένως, το νέο νομοσχέδιο πρέπει να το δούμε μέσα στο συνεχές των εκπαιδευτικών αναδιρθρώσεων και των σκοπιμοτήτων τους. Το ίδιο και τους αγώνες και τις αντιστάσεις.

Η «ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΗΜΑΙΑ» είναι μηνιαία ενημερωτική πολιτική εφημερίδα που κυκλοφορεί στα δυτικά προάστια της Αθήνας. Το παρόν φύλλο αποτελεί μια ειδική έκδοση που αποφασίστηκε υπό το φόντο των τρεχουσών εξελίξεων γύρω από την τριτοβάθμια εκπαίδευση και έχει σχεδιαστεί αποκλειστικά από τους φοιτητές, τις φοιτήτριες και τους μαθητές της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων - Καματερού. Στόχος της έκδοσης είναι να κυκλοφορήσει σε πανεπιστήμια και σχολεία, ιδίως αυτών που εδρεύουν στα δυτικά προάστια και θα δημοσιοποιηθεί και προς ελεύθερη ανάγνωση στο διαδίκτυο το προσεχές διάστημα.

Η αρθρογραφία του φύλλου επεξεργάζεται ζητήματα αναφορικά με την σχεδιαζόμενη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, επ' αφορμής του νομοσχεδίου που έχει προαναγγελθεί από την κυβέρνηση για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, αλλά και γενικότερα ζητήματα που αφορούν τον θεσμό της εκπαίδευσης, την διαδικασία εισαγωγής στις σχολές, το συνεχές των μεταρρυθμίσεων και τους αγώνες της σπουδάζουσας νεολαίας. Κοινή μας διαπίστωση, είναι ότι η κατανόηση των σκοπών του νέου νομοσχεδίου προϋποθέτει την ερμηνεία του σε συσχέτιση με τα προηγούμενα και την αναγνώριση του ως κρίκο μιας συνεκτικής αλυσίδας μετασχηματισμών που βαίνει προοδευτικά προς μια νέα νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα που δεν αφορά μόνο τα πανεπιστήμια. Πρόκειται με άλλα λόγια, για τμήμα μιας συνολικότερης αναδιρθρωτικής διαδικασίας, που αν σε άλλους τομείς της κοινωνικής και οικονομικής ζωής έχει προχωρήσει σημαντικά, στο πεδίο του πανεπιστημίου έχει συναντήσει εμπόδια, που εκφράζονται μέσα από τις φοιτητικές αντιστάσεις και τους διαφορετικούς συσχετισμούς δύναμης που παραδοσιακά το χαρακτηρίζουν.

Παρόλα αυτά, θα πρέπει να αποφύγουμε τον κίνδυνο μιας εξιδανίκευσης του πανεπιστημίου που οδηγεί σε μια προβληματική λογική «υπεράσπισης» του «πώς αυτό είναι», σε αντιπαράθεση με αυτό, που επιχειρείται «να γίνει». Όπως δηλαδή, θα ήταν λάθος να δούμε το νέο νομοσχέδιο ξεκομμένα από τα υπόλοιπα και έξω από τις ραγδαίες κοινωνικές αλλαγές που συντελούνται, έτσι δεν πρέπει, να αντιληφθούμε και το πανεπιστήμιο ως έναν ξεκομμένο θεσμό, που τάχα είναι στα χέρια των φοιτητών/τριών, έστω και συμβολικά. Αντίθετα, το πανεπιστήμιο ήταν και είναι ένας ταξικός θεσμός, είναι ιδεολογικά συγκεκριμένο και λειτουργεί ως ένα πεδίο εξαγωγής εξειδικευμένου προσωπικού για την κάλυψη των αναγκών της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Δημόσιο ή μη, φρουρούμενο ή όχι, το πανεπιστήμιο στοχεύει στην ιδεολογική διαμόρφωση των νέων και την ανατροφοδότηση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Υπό αυτή την παραδοχή, οφείλουν να ξεκινούν και οι αγώνες ενάντια στις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις των κυβερνήσεων και υπό αυτό το πρίσμα να διεξάγεται και η κριτική προς τους σκοπούς τους. Μεγαλύτερη δε ευθύνη, για την πλατιά αποδόμηση του πανεπιστημίου, φέρουν οι αναρχικές δυνάμεις που δρουν και αντιστέκονται, μέσα σε αυτό.

ΒΡΕΙΤΕ ΜΑΣ:

protaanka.espivblogs.net
anarchism.espivblogs.net

ΑΡΘΡΟ 16 ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ: ΜΙΑ ΕΠΙΔΙΩΞΗ ΧΡΟΝΩΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ - ΤΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΦΕΡΝΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ - ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι μεταρρυθμίσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αποτελούν μια συνεχιζόμενη διαδικασία τις τελευταίες δεκαετίες. [1]. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, αυτή η διαδικασία όλο και επιταχύνεται και περνά όλο και πιο προοδευτικά από το ένα στάδιο στο άλλο, εκφραζόμενη μέσα από αλληπάλληλα νομοσχέδια. Η αλληλοδιαδοχή των νέων νόμων είναι διαρκώς κλιμακούμενη ως προς τα πρόδηλα τιθέντα επίδικα και ως προς τον ξεκάθαρο προσανατολισμό της πολύ συγκεκριμένης τους κατεύθυνσης. Αυτή, δεν είναι άλλη, φυσικά, από την νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση, που αποσκοπεί διακαώς αφενός την ίδρυση «μη κρατικών πανεπιστημίων» και αφετέρου την ραγδαία μετακύλιση του κόστους των σπουδών στις πλάτες των φοιτητών των δημόσιων πανεπιστημίων.

Περνώντας στο σήμερα, διαβλέποντας προσεκτικά την προαναφερθείσα γραμμική πορεία και το συνεχές των εκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων, δεν συσυνιστά επ' ουδενί «αιφνιδισμός» η επιχειρούμενη παράκαμψη της 5ης διάταξης του άρθρου 16 από το νέο προαναγγελθέν νομοσχέδιο της κυβέρνησης, της μόνης δηλαδή διάταξης που δεν είχε ως τώρα καταπατηθεί. Οι

βλέψεις ήταν ανέκαθεν παρούσες και ο δρόμος προετοιμαζόταν όλα αυτά τα χρόνια. Οι υποχρηματοδοτήσεις και η υποβάθμιση των κρατικών πανεπιστημίων καθ' όλη την μνημονιακή πορεία μέχρι σήμερα, οι διαρκείς ταξικοί φραγμοί στην προσπάθεια εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, η επιβολή διδασκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα, η απλήρωτη εργασία φοιτητών/τριών σε ερευνητικά προγράμματα, η κερδοφορία επιχειρήσεων από μια σειρά πανεπιστημιακές υπηρεσίες και η δημιουργία ξενόγλωσσων επί πληρωμή τμημάτων μέσα στα "δημόσια" ΑΕΙ είναι μόνο, ορισμένα απτά παραδείγματα που αποδεικνύουν τόσο την ύπαρξη μιας εδραιωμένης πραγματικότητας μη «δωρεάν» σπουδών, όσο και το αδιάσπαστο συνεχές της νεοφιλελευθεροποίησης της εκπαίδευσης, που αναμφίβολα δεν λαμβάνει ως εναρκτήριο έναυσμα το νέο νομοσχέδιο. Δεν πρόκειται, λοιπόν, για μια «πολιτειακή εκτροπή» η νέα αυτή παράκαμψη του άρθρου 16 που έρχεται να ξεθεμελιώσει τα δομικά χαρακτηριστικά της τάχα «δημόσιας» και «δωρεάν» αστικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα και μόνο «ξαφνική» δεν είναι.

Στην πραγματικότητα, το νέο νομοσχέδιο που προβλέπει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, έρχεται ως το «φυσιολογικό» επιστέγασμα της μακρόχρονης αναδιαρθρωτικής παρέμβασης όλων των κυβερνήσεων και ως μια «τομή» ανάμεσα σε άλλες στο ήδη επιχειρηματοποιημένο και οικονομικά αδηφάγο πεδίο της επαγγελματικής και επιστημονικής εκπαίδευσης. Και έρχεται με τυμπανοκρουσίες από την πλευρά της κυβέρνησης, των επιχειρηματιών και ορισμένων πλούσιων γόνων, καθώς και με μια χυδαία απαξίωση των αντιδράσεων, αφού πρόκειται για μια διαχρονική επιδίωξη κράτους και κεφαλαίου και επίσης, για έναν υπέρτατο στόχο της υφιστάμενης διακυβέρνησης ήδη από παλιά, που τώρα φαίνεται, έστω και αργοπορημένα, να εκπληρώνεται. Ο λόγος και η ιστορία πλέον, περνά στους φοιτητές, τις πολιτικές δυνάμεις και ολόκληρη την κοινωνία και βεβαίως, στους όρους και τις προϋποθέσεις με τους οποίους θα επιχειρηθεί, αν και όποτε και υπό τις όποιες συνθήκες, να ψηφιστεί το νέο νομοσχέδιο, στο πώς θα εφαρμοστεί στην πράξη.

Είναι πράγματι, αλήθεια, ότι ο χρόνος της εναρμόνισης με τις νεοφιλελεύθε-

**Με τόσα δωρεάν
δακρυγόνα...**

**που να μείνουν λεφτά
για δωρεάν βιβλία;**

[1] Για τη νέα εκπαιδευτική αναδιάρθρωση βλ. <https://protaanka.espinblogs.net/2021/01/31/gia-tin-nea-ekpaideytiki-anadiar->

ρες επιταγές, θα μπορούσε να είναι πιο σύντομος και να ήταν το αποτέλεσμα μιας πράγματι «αιφνίδιας» και σαρωτικής μεταρρύθμισης που δεν θα περνούσε επί χρόνια από τις συμπληγάδες πέτρες τόσων και τόσων προκαταρκτικών και «εισαγωγικών» νομοσχεδίων που έφεραν σταδιακά και αργά την νεοφιλελεύθερη μετάβαση. Επ' αυτού, τα κυβερνητικά χείλη εκστομίζουν συνεχώς την θέση, ότι αυτή η «καθυστερήση» σε σχέση με την προηγμένη Ευρώπη, αυτή η «ιδιοτροπία» του ελληνικού φαινομένου, δεν αποτελεί κάποιο «φωτεινό παράδειγμα» που αναδεικνύει την διαφορά ή την ανωτερότητα του ελληνικού πανεπιστημίου, την οποία υποτίθεται προασπίζουν τα φοιτητικά κινήματα ενάντια στον «εξευρωπαϊσμό». Οι λακέδες της κυβέρνησης, παραδόξως, έχουν δίκιο! Το ελληνικό κρατικό πανεπιστήμιο δεν είναι το φωτεινό παράδειγμα ενός «δημόσιου και δωρεάν» πανεπιστημίου, ούτε μια ξεκομμένη και εξωσυστημική αυτοδιοίκητη νησίδα, ούτε αποτελεί ένα παράδειγμα αταξικής επιστημονικής κατάρτισης και έρευνας προς όφελος του κοινωνικού συνόλου. Ως εκ τούτου, δεν υπερασπιζόμαστε «αυτό το πανεπιστήμιο» απέναντι σε ένα «άλλο πανεπιστήμιο» που η κυβέρνηση στοχεύει να δημιουργήσει. Είναι άλλωστε προφανές, ότι η «ιδιαιτερότητα» έγκειται αλλού. Η «ιδιαιτερότητα» στην οποία αναφέρεται η κυβέρνηση αφορά όχι γενικώς και αορίστως την καθυστέρηση του ελληνικού κράτους να συμμορφωθεί με το ευρωπαϊκό

πλαίσιο, αλλά τους παράγοντες στους οποίους οφείλεται αυτή η καθυστέρηση.

Μέσα στα χρόνια, το ελληνικό πανεπιστήμιο έχει διαμορφώσει στο εσωτερικό του έναν συσχετισμό πολιτικών δυνάμεων που διαφέρει τόσο από τον ευρύτερο συσχετισμό που επικρατεί στην ελληνική κοινωνία όσο και προς τα δεδομένα της αποπολιτικοποιημένης και αμιγώς επαγγελματικού τύπου φοίτησης των πανεπιστημίων του εξωτερικού. Αυτοί οι συσχετισμοί ανεξάρτητα από το αν μας ικανοποιούν ή όχι από την σκοπιά του αναρχισμού, δεν είναι το δημιούργημα μιας «αντικοινωνικής» και «περιθωριακής» νεολαίας που ταύτισε τις σπουδές με την κρεπάλη και την ψυχαγωγία των ανέμελων χρόνων της, όπως διατείνεται η κυρίαρχη καθεστωτική προπαγάνδα και η προπαγάνδα της δεξιάς και της ακροδεξιάς. Αντίθετα, είναι το αποτέλεσμα μιας αιματοβαμμένης ιστορικής παράδοσης που την διαμόρφωσε, την σφυρηλάτησε και την κατέστησε φόβο και τρόμο του καθεστώτος. Αυτή ακριβώς την ιστορική παράδοση θέλουν να ξεριζώσουν από την κοινωνική και ταξική συνείδηση το κράτος και το κεφάλαιο, για να προχωρήσουν ανεμπόδιστα οι αστικοί σχεδιασμοί, αλλά και γιατί τους «πονάει». Τους «πονάει» γιατί εδώ και χρόνια αυτοί οι συσχετισμοί δύναμης βάζουν φραγμούς στα κρατικά σχέδια και τις καπιταλιστικές επιδιώξεις και γιατί αυτή η νεολαία που τους έχει διαμορφώσει, ενσωμάτωσε τον αγώνα και την πολιτικοποίηση σε μια καθημερινότητα, όχι σαν αυτή της ασφαλούς κρεπάλης

των νεοφιλελε πλουσιόπαιδών της ΔΑΠ ή άλλων δυνάμεων, αλλά μέσα στην καθημερινότητα της παράλληλης εργασίας μαζί με την φοίτηση, της επισφαλούς και ακανθώδους επιβίωσης, της απόλυτης αβεβαιότητας για το μέλλον.

Το ερώτημα τώρα, είναι κατά πόσο αυτοί οι συσχετισμοί μπορούν να παίξουν και πάλι τον ρόλο τους ακυρώνοντας τα ιδιωτικά πανεπιστήμια όπως το 2006-7. Υπάρχει σίγουρα, ένα πρόσφατο θετικό παράδειγμα και αφορά την παταγώδη αποτυχία των ΟΠΠΙ. Μολονότι δε, την περίοδο των απαγορεύσεων κυκλοφορίας, όταν μέσα στην πανδημία η κυβέρνηση της Ν.Δ. άδραξε την ευκαιρία με τις σχολές κλειστές να βάλει μπροστά το σχέδιο της πανεπιστημιακής αστυνομίας, οι γενικές εκτιμήσεις που απορρέονταν ήταν μάλλον αρνητικές. Μεγάλο μέρος των αντίπαλων δυνάμεων αυτού του μέτρου, έβλεπαν μονοσήμαντα την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση αποκλειστικά ως ιδεολογική εμμονή μιας «ακροδεξιάς» κυβέρνησης με την καταστολή, που υποτίθεται δεν θα έκανε πίσω. Ταυτόχρονα, η αντίληψη αυτή παρέβλεπε τον ταξικό χαρακτήρα της αναδιάρθρωσης και την σημασία των συσχετισμών στην εφαρμογή ή μη του σχεδιασμού. Έτσι, παρά την σημαντικότητα των αγώνων της περιόδου, η γενική κατεύθυνση ήταν αφομοιωτική προς αυτούς και καλοέβλεπε την προοπτική να έχει εκλογικό κόστος η Ν.Δ. προς όφελος της σοσιαλδημοκρατίας. Γι αυτό άλλωστε το 40% της Ν.Δ. στις εκλογές σκόρπισε και μια πρωτόγνωρη απογοήτευση, ακριβώς εξαιτίας αυτών των προσδοκιών και των αυταπατών που συνόδεψαν πληθώρα κοινωνικών και ταξικών ζητημάτων κατά την προηγούμενη τετραετία.

Τότε, εμείς από την πλευρά μας, αντιπαλεύοντας τις πιο πάνω αφηγήσεις, είχαμε την πεποίθηση ότι οι ΟΠΠΙ μία που θα εμφανιστούν και μία που θα εξαφανιστούν. Όπως δηλαδή και έγινε και κατέρρευσε ο μύθος της «ακροδεξιάς» και «ανίκητης» κυβέρνησης. Εδώ, ωστόσο, έχουν την σημασία τους και οι ευρύτεροι πολιτικοί και ταξικοί συσχετισμοί, που είναι εξαιρετικά αρνητικότεροι. Άλλωστε, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν θα ιδρυθούν μέσα στις πανεπιστημιούπολεις για να έχουν την μοίρα που έλαχε στους ένστολους προστάτες, αντανakλώντας την δυναμική των ενδοπανεπιστημιακών συσχετισμών. Επιπλέον, η κυβέρνηση φαίνεται να έχει σχέδιο και δεν θα ρίσκα-

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΕ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ρε μια νέα αποτυχία στο μέτωπο των ΑΕΙ και ειδικά πάνω σε έναν εμβληματικό και διαχρονικό στόχο, όπως είναι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Αν και αυτή την στιγμή η κυβέρνηση, εξαιτίας των αντιδράσεων, κωλυσιεργεί να φέρει το νομοσχέδιο προς ψήφιση παρά τα αρχικά χρονοδιαγράμματα, δεν υπάρχουν οι ενδείξεις ότι θα το αποσύρει. Οι φοιτητικοί αγώνες, αναπτύσσοντας την στρατηγική τους, θα πρέπει να λάβουν στα υπόψιν και πώς ακριβώς αρθρώνεται το κυβερνητικό σχέδιο.

Σύμφωνα με την προπαγάνδα της κυβέρνησης και των ΜΜΕ, οι αντιδράσεις είναι «μειοψηφικές» και συνδέονται με τις «γνωστές μειοψηφίες των πανεπιστημίων». Εμφανίζονται μάλιστα, το διάστημα αυτό, και διάφοροι «εκπρόσωποι των φοιτητών», δηλαδή μέλη της ΔΑΠ, για να επιχειρηματολογήσουν υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων και να συμβάλλουν στην καλλιέργεια της εικόνας των «μειοψηφικών αντιδράσεων», από κοινού με την δημοσίευση δημοσκοπήσεων της κοινής γνώμης που δήθεν είναι «υπέρ» και άλλων επικοινωνιακών και προπαγανδιστικών τεχνασμάτων. Αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική καθώς ούτε η ΔΑΠ συγκεντρώνει κάποια πλειοψηφία εντός των σχολών, ούτε φυσικά η πλειοψηφία των φοιτητών είναι υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Το στοίχημα για την κυβέρνηση και την αστική τάξη είναι η ενεργοποίηση της «σιωπηρής πλειοψηφίας» που ούτε συμφωνεί με το νομοσχέδιο ούτε μετέχει στις κινητοποιήσεις. Και το επίδικο αυτού του στοιχήματος είναι να στραφεί αυτή η «σιωπηρή πλειοψηφία» εναντίον των αγωνιζομένων φοιτητών/τριών εξαιτίας των οποίων «αιωρείται η εξεταστική» και οι οποίοι είναι απλώς «περιθωριακές μειοψηφίες». Κορυφαία στιγμή αυτής της τακτικής αποτέλεσε η απόφαση πανεπιστημίου να επιβάλλει εκβιαστικά την μεταφορά της εξεταστικής για τον ερχόμενο Σεπτέμβρη.

Πέραν των γνωστών πρακτικών τροφοδότησης του διχασμού και του ανταγωνισμού ανάμεσα στους φοιτητές και τις φοιτήτριες, αξιοποιούνται και άλλοι παράμετροι. Πρώτον, η εξ αποστάσεως εξεταστική που χρησιμοποιήθηκε και επί πανδημίας. Μπορεί μεν, με αυτό τον τρόπο να λύνεται το «πρόβλημα» των «περιθωριακών μειοψηφιών» στα μάτια της «σιωπηρής πλειοψηφίας» αλλά ταυτόχρονα υπερβαίνονται, παρακάμπτονται και παραμερίζονται μεθοδευμένα οι καταλήψεις και ρόλος τους ως μοχλοί άσκησης

πίεσης και ως πεδίο αγωνιστικής συσπείρωσης που απονεκρώνει την λειτουργία του κρατικού πανεπιστημίου. Δεύτερον και ακόμη πιο σημαντικό, είναι το γεγονός ότι σε αντίθεση με το 2006-7, οι κινητοποιήσεις, εκτός από λιγότερο μαζικές, είναι και λιγότερο μαχητικές. Ένα φοιτητικό κίνημα χωρίς μαζική συγκρουσιακή γραμμή, την οποία μόνον οι αναρχικές δυνάμεις θα μπορούσαν να εισχωρήσουν, είναι ένα φοιτητικό κίνημα κατά πολύ ελέγξιμο. Και τρίτον, η γενική υποχώρηση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων που παρατηρείται, οι οποίοι θα μπορούσαν σε διαφορετικές συνθήκες να διαμορφώσουν αλληλοσυνδέσεις και αλληλοϋποστηρίξεις με αυτούς των φοιτητών, σε συνδυασμό με την κυρίαρχη κοινωνική απογοήτευση των τελευταίων χρόνων, είναι επίσης ένα σημείο που συνυπολογίζει η κυβερνητική πλευρά.

Οι φοιτητικοί αγώνες θα μπορούσαν να αναπτύξουν νικηφόρα δυναμική μόνο αν αποκτούσαν εκείνο το αδιάλλακτο και μαχητικό πνεύμα που η ιστορία έχει δείξει ότι είναι αναγκαίο για να φέρει νίκες. Αλλά συγχρόνως, κείριο διακύβευμα είναι η απαλλαγή του συντεχνιακού ρεφορμισμού και των κομματικών πατρώνων από αυτούς και η διείσδυση ενός επαναστατικού ανατρεπτικού προτάγματος. Το πανεπιστήμιο δεν είναι ταξικά ουδέτερο, ένας τάχα θεσμός «κοινωνικοποίησης» και «διάδοσης ιδεών», ανεξάρτητος από το κράτος και το κεφάλαιο. Οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις μέσα σε αυτό είναι σημαντικές, αλλά ταυτόχρονα ελλοχεύει ο κίνδυνος να το εξωραϊσουν και να εμφανίσουν το κρατικό πανεπιστήμιο ως κάτι που δεν είναι. Ακόμη, η αγκύλωση στις εύκολες λύσεις του ρεφορμισμού που συνεπάγεται την απαξίωση του «κάτι παραπάνω» στον βωμό της «ρεαλιστικότητας» και της «δυσκολίας», αγνοεί το γεγονός ότι όσα κερδίζονται σε ευνοϊκές στιγμές, ο καπιταλισμός και το κράτος μπορούν να τα σαρώσουν μονομιάς, όταν οι συσχετισμοί πλέον αλλάζουν. Για τις δυνάμεις της αριστεράς που ηγεμονεύουν τους αγώνες αυτούς, αποτελεί προνομιακό τους πεδίο ένας τέτοιος συνδικαλιστικός ρεφορμισμός και αυτό φαίνεται να μην τις προβληματίζει. Άλλωστε, αυτές παλεύουν είτε απλώς για ένα «δημόσιο» και «δωρεάν» κρατικό πανεπιστήμιο εντός του αστικού κράτους είτε για ένα κρατικό πανεπιστήμιο μέσα στο «σοσιαλιστικό κράτος».

Για εμάς τους αναρχικούς τα πράγματα είναι διαφορετικά. Δεν θα γίνου-

με «θεματοφύλακες του συντάγματος» που τάχα προστατεύει τον ήδη καταπατημένο, όπως υποστηρίξαμε και παραπάνω, «δωρεάν» χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Ούτε θα γίνουμε υπερασπιστές της αστικής δημοκρατίας και του δήθεν «δημόσιου» πανεπιστημίου που βρίσκεται ως δομικός κρατικός θεσμός στην υπηρεσία των κρατικών και καπιταλιστικών αναγκών και συμφερόντων. Αγωνιζόμαστε για την νικηφόρα έκβαση κάθε μικρής ή μεγάλης διεκδίκησης στο πλευρό των ταξικών φοιτητικών συμφερόντων αλλά από την σκοπιά της διασύνδεσης τους με το πρόταγμα και τον στόχο της επαναστατικής ανατροπής. Δημιουργώντας αναρχικούς φοιτητικούς πυρήνες δράσης σε κάθε σχολή και ενοποιώντας τους ομοσπονδιακά σε μια πλατιά αναρχική φοιτητική οργάνωση. Προτάσοντας την δημιουργία ταξικών από τα κάτω φοιτητικών ενώσεων βάσης σε κάθε πανεπιστήμιο και σχολή, στον αντίποδα του κομματικοποιημένου και ελεγχόμενου, συντεχνιακού φοιτητικού ρεφορμισμού. Μαχόμενοι για την διασύνδεση όλων των αγώνων στην προοπτική του μόνου δρόμου που μπορεί να φέρει την τελική νίκη, της δημιουργίας ενός επαναστατικού κινήματος και της προοπτικής της Κοινωνικής Επανάστασης.

Υπό αυτό το πρίσμα, προσβλέπουμε σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση, τις επιστήμες και όλα τα μαθησιακά και γνωστικά αντικείμενα, στην πλήρη αναδιοργάνωση και απελευθέρωση τους από το κράτος και το κεφάλαιο και το πέρασμα τους σε μια νέα μορφή οργάνωσης, όπου η γνώση του κόσμου και τα εργαλεία της, θα διδάσκονται με στόχο την ανάπτυξη της πιο πλατιάς και της πιο ευρείας ανθρώπινης ευφυΐας και δημιουργίας, όχι για την εξυπηρέτηση των λίγων αλλά προς όφελος των κοινωνικών αναγκών.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ:

ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η αναρχική δράση στα πανεπιστήμια καταγράφει μια πλούσια αγωνιστική ιστορία. Ορόσημο της σύγχρονης εμφάνισής της, όπως και του συνολικότερου αναρχικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο, είναι η εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973. Μέσα στο καμίνι του αντικρατικού αντιδικτατορικού κινήματος, είναι που ξεπροβάλλουν οι αναρχικές ιδέες και διαδραματίζουν τον δικό τους πολιτικό και αγωνιστικό ρόλο στα χρόνια της μεταπολίτευσης και για τις επόμενες δεκαετίες, έως και τις μέρες μας. Όλα αυτά τα χρόνια, αναρχικοί στα πανεπιστήμια έχουν συμβάλλει με την δράση και την απεύθυνση τους στην πολιτικοποίηση πολλών γενιών φοιτητών και έχουν συμμετάσχει ενεργά και πολλές φορές καίρια σε αγώνες και διεκδικήσεις εντός και εκτός των σχολών. Αυτή ωστόσο, είναι μόνο η μία όψη, που αποτυπώνει τον αντιστασιακό και προωθητικό χαρακτήρα της αναρχικής δράσης στις σχολές.

Η άλλη όψη, είναι αυτή που φανερώνει τις κρίσιμες αδυναμίες. Αδυναμίες που έχουν εμποδίσει την οργανωμένη έκφραση των αναρχικών δυνάμεων με αποτελεσματικό τρόπο, που έχουν απομακρύνει την δυνατότητα μιας πλατιάς διάδοσης των αναρχικών ιδεών ανάμεσα στον φοιτητικό κόσμο και έχουν περιορίσει την δράση των αναρχικών σε μια μικρή δύναμη, «φασαριόζικη» μεν, αλλά επ' ουδενί ικανή να ξεσηκώσει φοιτητικά κινήματα, να επιδράσει στην σφαίρα της ιδεολογικής και πολιτικής πάλης, να μετατοπίσει συσχετισμούς δύναμης και να προάγει τον επαναστατικό προσανατολισμό στους νέους και τις νέες στο ακανθώδες παρόν και στο έωλο και γεμάτο επισφάλεια μέλλον τους.

Δύο βασικοί παράγοντες, μεταξύ άλλων, είναι αυτοί στους οποίους εδραζονται οι αδυναμίες. Πρώτον, ο αναρχισμός στα πανεπιστήμια αποτελεί μια αντανάκλαση (με κακούς όρους) του γενικότερου αναρχικού χώρου, έτσι όπως είναι δομημένος στην Ελλάδα. Ως ένας δηλαδή, ανοργάνωτος, κατακερματισμένος πολιτικός χώρος, που στο εσωτερικό του επικρατούν μεγάλα ιδεολογικά και πολιτικά χάσματα, ασυμφωνίες ακόμη και στα βασικά, μια έλλειψη στρατηγικών στόχων που οδηγεί στην αντίληψη του άμεσου αγώνα με αφηρημένο και «συναι-

σθηματικό» τρόπο χωρίς να υπάρχει κατεύθυνση για μια επαναστατική κοινωνική αλλαγή, ως αποτέλεσμα της διασύνδεσης της καθημερινής πάλης με μια προοπτική ανατροπής του υπάρχοντος οικονομικοπολιτικού συστήματος.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι επίσης αλληλένδετος με τον πρώτο. Τα ιδεολογικά χάσματα στο εσωτερικό των αναρχικών δεν αφορούν γενικώς και αορίστως «διαφωνίες» και «διασπάσεις» όπως σε άλλους πολιτικούς χώρους. Αφορούν περισσότερο μια σύγχυση ως προς τον ίδιο τον αναρχισμό, την κοσμοθεωρία και την στρατηγική του καθώς και μια απουσία ιστορικής συνείδησης των αναρχικών για το ίδιο το κίνημα μας. Στα πανεπιστήμια αυτή η συνθήκη, έτσι όπως την βιώνουμε ως αναρχικοί/ες φοιτητές/ριες είναι ακόμη πιο έντονη. Αν όμως στο εσωτερικό των αναρχικών επικρατεί σύγχυση και άγνοια, τότε πώς θα υπάρξει αποτελεσματική παρέμβαση για να αποκρουστεί η προπαγάνδα κατά των αναρχικών ανάμεσα στους φοιτητές/τριες, αλλά και η δομική ιδεολογικοπολιτική κοινωνική σύγχυση και άγνοια που επιτρέπει την άκριτη υιοθέτηση της καθεστωτικής προπαγάνδας; Πώς θα δυναμώσουν οι αγώνες μας;

Προτού περάσουμε σε μια σκιαγραφή της δικής μας θέσης για το πώς οι αναρχικοί θα έπρεπε να οργανώνονται και να δραστηριοποιούνται στα πανεπιστήμια, θεωρούμε κρίσιμη την παρουσίαση μιας «ανατομίας» της αναρχικής δράσης εντός των σχολών, όπως αυτή είναι διαρθρωμένη σήμερα και να παραθέσουμε ορισμένα κριτικά, συντροφικά σχόλια για την τροφοδότηση του προβληματισμού. Κατά βάση λοιπόν, οι τρόποι που οργανώνονται οι αναρχικοί στις σχολές, είναι τρεις.

Α) ΑΥΤΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

Αποτελούν σχήματα φοιτητικού συνδικαλισμού και όχι ιδεολογικά προσδιορισμένες ομάδες αναρχικών. Τα σχήματα αυτά, επειδή δεν έχουν σαφή ιδεολογική και πολιτική ταυτότητα, είναι εξαιρετικά ευάλωτα απέναντι στην προπαγάνδα των κομματικών παρατάξεων. Ενώ από την μία, καταφέρνουν και συσπειρώνουν ένα μικρό μέρος φοιτητών/τριών που αρνούνται να χειραγωγηθούν από τους κομματικούς, από την άλλη μένουν μόνο σε αυτή την

«άρνηση». Δεν έχουν δηλαδή να προτάξουν κάτι παραπάνω από μια «από τα κάτω οργάνωση» η οποία από μόνη της δεν λείπει τίποτα και πολλές φορές αυτή εκφράζεται απλώς σε μια μορφή «οργάνωσης παρεών» χωρίς συνοχή θέσεων, που αποσκοπεί μόνο σε μια μερική και αποσπασματική παρέμβαση. Έτσι, τα σχήματα αυτά, χωρίς να μετέχουν ενεργητικά σε μια ιδεολογική πάλη, αναλώνονται σε μια προσπάθεια παρέμβασης στους φοιτητικούς συλλόγους που ελέγχουν τα κόμματα, καθαρά από μια σκοπιά «συνδικαλιστική» και όχι πολιτική. Συνήθως μάλιστα, επειδή τα ίδια δεν έχουν μια ικανοποιητική δυναμική να επηρεάσουν τις εξελίξεις και ακριβώς εξαιτίας της ασαφούς τους ταυτότητας, εγκλωβίζονται στα πλαίσια κομματικών παρατάξεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (π.χ. ΕΑΑΚ) χάνοντας μέχρι και αυτή τους την «ασαφή ταυτότητα».

Θα πρέπει ωστόσο να υπογραμμίσουμε ότι τα σχήματα αυτά δεν είναι ενιαία μεταξύ τους αλλά ούτε και στο εσωτερικό τους. Αυτό συνεπάγεται ότι θα πρέπει να αποφύγουμε την γενίκευση του παραπάνω κανόνα για να μην αδικήσουμε πολλά τέτοια σχήματα καθώς και πολλούς συντρόφους και συντρόφισσες που μετέχουν στα σχήματα αλλά δεν συμφωνούν με τις πιο πάνω «γραμμές». Ούτε επίσης η πιο πάνω κριτική παράθεση θέλει να μηδενίσει την αγωνιστική συμβολή «αυτονόμων/ελευθεριακών» σχημάτων ανά τα χρόνια, έστω κι αν αναγνωρίζει δομικές αδυναμίες και προβληματικές.

Β) ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΣΤΕΚΙΑ

Τα αναρχικά στέκια των σχολών είναι κοινωνικοποιημένες / κατειλημμένες αίθουσες που λειτουργούν υπό τον συλλογικό έλεγχο αγωνιζόμενων φοιτητών/τριών που πρόσκεινται στον αναρχικό και ευρύτερο ελευθεριακό/αντιεξουσιαστικό χώρο.

Το παράδοξο είναι ότι ενώ φέρουν μια αναρχική ταυτότητα, εν αντιθέσει π.χ. με τα ελευθεριακά και αυτόνομα σχήματα, τα στέκια πολλές φορές χαρακτηρίζονται από εντονότερη ετερογένεια και ασάφεια σκοπών. Η αρνητικότερη ίσως συνέπεια τους, είναι ότι λειτουργούν εξαιρετικά εσωστρεφώς, με αποτέλεσμα να συμβολοποιούν το γεγονός ότι οι χώροι που δραστηριοποιούνται είναι «καταλήψεις»

και να θεωρούν την «κατάληψη» ως μια από μόνη της «πράξη αντίστασης». Με αυτό τον τρόπο χτίζουν μια εξωκοινωνική και εξωφοιτητική συνθήκη ύπαρξης και μετατρέπονται απλώς σε χώρους άντλησης μιας μη πολιτικής ικανοποίησης των μελών τους, μέσα από αυταπάτες για μια «αντισυμβατική» βίωση των σπουδών τους.

Καθώς τα «στέκια» βασίζονται πρωτίστως στο ότι είναι «κατελιμμενες αίθουσες» και όχι σχήματα που παρεμβαίνουν στα φοιτητικά δρώμενα ή αναρχικές φοιτητικές ομάδες που παρεμβαίνουν πολιτικά εντός των σχολών και των φοιτητικών αγώνων, δυσκολεύονται κατά πολύ να αναπτύξουν μια στρατηγική δράσης. Αυτό το γεγονός συμβάλλει περαιτέρω στην αυτοπεριθωριοποίηση τους και γι' αυτό τα στέκια μέσα στα χρόνια αλλάζουν διαρκώς συστάσεις και φυσιογνωμία.

Όπως και τα σχήματα, έτσι και τα στέκια, μεταξύ τους διαφέρουν σημαντικά. Υπάρχουν στέκια που δεν διαφέρουν από μια αναρχική φοιτητική ομάδα και αναπτύσσουν πολιτική δράση. Αντίστοιχα, υπάρχουν στέκια που απλώς στεγάζουν σχήματα και ομάδες και έχουν «διαχειριστικές συνελεύσεις». Και υπάρχουν και στέκια που απλώς στεγάζουν ορισμένες δραστηριότητες των μελών τους. Παρόλα αυτά, δεν παύει να είναι παρά μόνο «αίθουσες» και αυτό αποτελεί δομικό εμπόδιο για μια μεγαλύτερη φοιτητική παρέμβαση, αγωνιστική δράση και στρατηγική μέσα από αυτά. Εμπόδιο βέβαια που δεν αναιρεί ούτε στέκεται ως τέτοιο μέσα στα χρόνια, στην μεγάλη προσφορά τέτοιων χώρων.

Γ) ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

Τέλος υπάρχουν και αναρχικές φοιτητικές ομάδες που συνδυάζουν τόσο μια αμιγώς ιδεολογικοπολιτική δράση μέσα στις σχολές όσο και μια διακριτή παρέμβαση στους φοιτητικούς αγώνες. Αποτελούν ίσως την πιο ξεκάθαρη μορφή αναρχικής οργάνωσης. Αυτή ωστόσο είναι μια «στοιχειώδης» οργάνωση 1ου βαθμού και ενέχει επίσης περιορισμούς.

Οι αναρχικές φοιτητές ομάδες στον βαθμό που δεν στοχεύουν σε έναν ευρύτερο οργανωτικό σχηματισμό (π.χ. μια αναρχική φοιτητική ομοσπονδία με επιμέρους τμήματα σε κάθε σχολή) παραμένουν μικρές ομάδες αγωνιστών/τριών με μειωμένη επιρροή. Αν και αποτελούμενη από φοιτητές/τριες, μια αναρχική φοιτητική ομάδα μην έχοντας τμήματα δράσης εντός των σχολών, παρεμβαίνει συνήθως «από τα έξω». Δεν υπάρχει στην καθη-

μερινότητα των σχολών, παραμόνο στις κινητοποιήσεις, ενώ ορισμένες δράσεις σε διάφορες σχολές σε άτακτο χρόνο, δεν μπορούν να υποκαταστήσουν την σημασία της σταθερής και συνεχούς παρέμβασης.

Το αρνητικό σε σχέση με τις αναρχικές φοιτητικές ομάδες που έχουν εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια, έγκειται στο γεγονός ότι ήταν συμβεβλημένες ομάδες που άνηκαν σε μητρικές αναρχικές ομάδες ή οργανώσεις. Σε κάποια παραδείγματα οι φοιτητικές ομάδες ήθελαν απλώς να «γειώσουν» την στρατηγική της οργάνωσης τους εντός των πανεπιστημίων με αδιαφανή τρόπο, χωρίς δηλαδή να δηλώνουν τους σκοπούς τους, ενώ υπάρχουν και παραδείγματα φοιτητικών ομάδων που απλώς εκτελούν τον σχεδιασμό των συλλογικοτήτων/οργανώσεων που βρίσκονται από πίσω δίχως να παίρνουν οι ίδιοι οι φοιτητές/τριες εξ ολοκλήρου τις αποφάσεις.

Δεν θεωρούμε επ' ουδενί λανθασμένο ή αξιακά μεμπτό, αναρχικές πολιτικές οργανώσεις και ομάδες να δημιουργούν φοιτητικές οργανώσεις των μελών τους στα πανεπιστήμια ως κομμάτι της ευρύτερης τακτικής και στρατηγικής αγωνιστικής τους δράσης. Αλλά, αυτό θα πρέπει να συμβαίνει ανοιχτά, διακριτά και δηλωμένα και όχι οι φοιτητικές ομάδες να εξυπηρετούν ατζέντες διαμορφωμένες από άλλους, που θέλουν απλώς να μεγαλώσουν την οργάνωση τους, κάτω από άλλο όνομα. Επίσης, δεν γίνεται, αναρχικές φοιτητικές οργανώσεις, ακόμη κι αν ανήκουν ανοιχτά σε μια μεγαλύτερη οργάνωση/ομάδα, να παίρνουν γραμμή «από τα πάνω». Άλλωστε, αν υπάρχει πραγματική συμφωνία μεταξύ των φοιτητών/τριών μιας οργάνωσης και των υπολοίπων μελών, δεν θα υπάρχουν και αποκλίσεις. Αν υπάρχουν αποκλίσεις, αυτό ισοδυναμεί με την ύπαρξη ιεραρχιών και ποδηγέτησης στο εσωτερικό της οργάνωσης και η άνωθεν «γραμμή» τότε δεν είναι παρά η απόπειρα μιας εξουσιαστικής και από τα πάνω καθοδήγησης, πράγμα το οποίο απέχει παρασάγγας από τον αναρχικό τρόπο οργάνωσης.

ΤΙ ΑΝΤΙΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

Η δική μας άποψη συνίσταται στην προσπάθεια δημιουργίας μιας αναρχικής φοιτητικής οργάνωσης/ομοσπονδίας. Με πυρήνες σε κάθε σχολή που θα παρεμβαίνουν μέσα στην καθημερινότητα των σχολών με λόγο και έργα. Που θα συνενώνονται στην βάση ενός ενιαίου διασυλλογικού οργάνου (π.χ. ομοσπονδιακού συμβουλίου) που θα συγκροτείται από κυλιόμενους εκπροσώπους, οι οποίοι θα μεταφέρουν από τα κάτω τις αποφάσεις του κάθε πυρήνα και θα συμβάλλουν στην ενιαία στρατηγική ολόκληρης της οργάνωσης/ομοσπονδίας.

Ταυτόχρονα μια τέτοια οργάνωση/ομοσπονδία θα πρέπει να έχει συνολικές θέσεις για το πανεπιστήμιο ως κομμάτι του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος και πέραν από την συμμετοχή της στους αγώνες και την αυτοτελή ιδεολογικοπολιτική της παρέμβαση, θα πρέπει να έχει και συγκεκριμένη αντιπρόταση για το πώς οι αναρχικοί πιστεύουμε ότι πρέπει να δομηθεί η ανώτερη επιστημονική και τεχνολογική εκπαίδευση κάτω από άλλες βάσεις οργάνωσης της κοινωνίας. Να γίνει, αυτή η οργάνωση, κομμάτι του αγώνα για την επαναστατική ανατροπή και όχι απλώς, μια «φωνή διαμαρτυρίας».

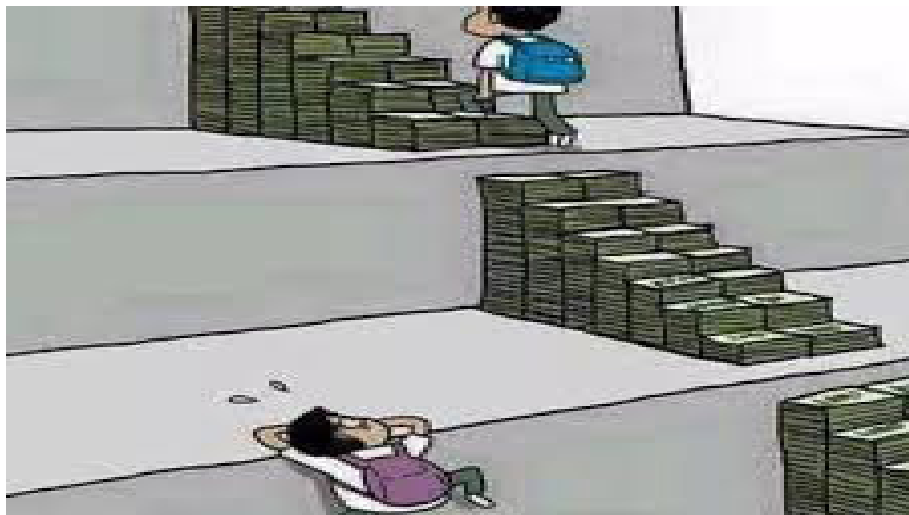
Σημαντικό, επίσης, είναι οι αναρχικοί να ασχοληθούν και με το ζήτημα της μη πολιτικής οργάνωσης των φοιτητών/τριών στον αντίποδα των σημερινών κομματοκρατούμενων φοιτητικών συλλόγων. Θα μπορούσαν π.χ. να δημιουργηθούν Συμβούλια Βάσης Φοιτητών/τριών που να λειτουργούν από τα κάτω, ελευθεριακά και ισότιμα στον τρόπο δράσης και στον τρόπο λήψης αποφάσεων χωρίς χειραγωγούς και φοιτητοπατέρες από ολόκληρο το πολιτικό και κομματικό φάσμα.

Τέλος, η φοιτητική αναρχική οργάνωση, από κοινού με οργανώσεις μαθητών θα μπορούσαν να δημιουργήσουν μετωπικά δίκτυα (π.χ. μια οργάνωση αναρχικής νεολαίας) στα οποία να μετέχουν και νέοι/ες εργαζόμενοι/ες και άνεργοι/ες που δεν σπουδαστές/τριες.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

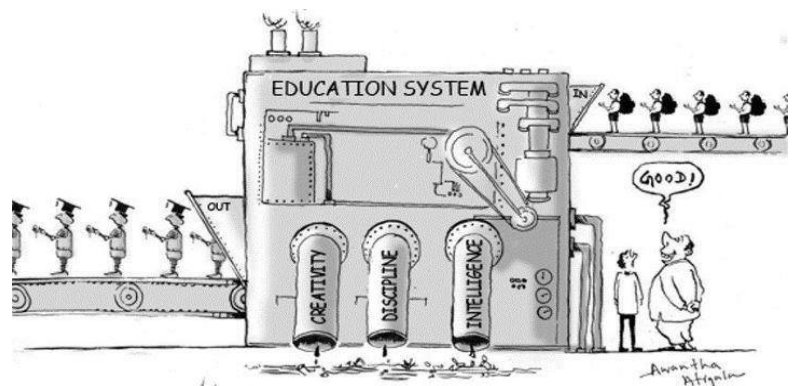
Κάθε χρόνο χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες «δοκιμάζονται» στις πανελλαδικές εξετάσεις προκειμένου να εισαχθούν στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ατέλειωτες ώρες μελέτης, αυξημένο άγχος και πολυποικίλες πιέσεις συνθέτουν μια πραγματικότητα κοινά βιωμένη για όσους έχουν περάσει ή σκοπεύουν να περάσουν αυτή την διαδικασία. Η στιγμή της επιτυχίας είναι η στιγμή της «λύτρωσης», ενώ η αποτυχία εισαγωγής στην επιλεγείσα σχολή ταυτίζεται (πολύ λανθασμένα) με μια «προσωπική αποτυχία». Άλλοι εγκαταλείπουν την προσπάθεια, άλλοι φοιτούν σε αντικείμενα που δεν είναι της πρώτης τους επιλογής και υπάρχουν και αυτοί που αποφασίζουν να ξαναδώσουν, αν οι καταστάσεις το επιτρέψουν.

Οι πανελλαδικές εξετάσεις έχουν την φήμη για το «άγχος» που τις συνοδεύουν αλλά και την φήμη μιας «αξιοκρατικής» διαδικασίας, που τάχα προσφέρει «ισότητα ευκαιριών». Αλήθεια, όλοι οι μαθητές εκκινούν από την ίδια αφετηρία; Έχουν τον ίδιο χρόνο, την ίδια δυνατότητα για φροντιστηριακή εκπαίδευση αδρά πληρωμένη, τις ίδιες κλίσεις και ανάγκες καθώς και τις ίδιες συνθήκες διαβίωσης στην καθημερινότητα τους; Σε τι συνίσταται η «ισότητα» όταν οι πολλοί (μαθητές/τριες) προετοιμάζονται με την δαμόκλειο σπάθη της επιβίωσης για να «τα δώσουν όλα» και ορισμένοι άλλοι, των αστικών οικογενειών, ακόμη κι αν αποτύχουν δεν θα κοστίσει σε τίποτα η σπουδή σε κάποιο πανεπιστήμιο του εξωτερικού (ή και του εσωτερικού, αν τελικώς ιδρυθούν και στην Ελλάδα ιδιωτικά πανεπιστήμια); Είναι «ίσο» το άγχος, οι απαιτήσεις, η ταξική προέλευση; Είναι «ίση» η πίεση ενός μαθητή που πρέπει άμεσα να βγει στην αγορά εργασίας και ενός άλλου που είναι οικονομικά «εξασφαλισμένος»;

Ας μην γελιόμαστε! Οι πανελλαδικές εξετάσεις είναι σαθρές και αντανakλούν την σαθρότητα του εκπαιδευτικού συστήματος. Είναι εξαντλητικές, εκβιαστικές, ο δρόμος προς αυτές δεν είναι «ανοιχτός» αλλά γεμάτος φραγμούς και αποκλεισμούς. Η «ισότητα των ευκαιριών» που διατυμπανίζει το σύστημα είναι στην πραγματικότητα ένας ανηλεής ανταγωνισμός μεταξύ των μαθητών/τριών, το οικονομικό ξεζούμισμα των γονιών τους, ο ευτελισμός της μάθησης και της επιστημονικής έρευνας. Είναι, η βράβευση της παπαγαλίας και της απέχθειας προς την γνώση και την ερμηνεία του κόσμου, η απομάκρυνση από την κριτική σκέψη. Άλλωστε, η γνώση του κόσμου και του πώς αυτός είναι δομημένος, είναι μια γνώση που το κράτος και οι καπιταλιστές δεν θέλουν να αναπτύξουν ολόπλευρα οι νέες και οι νέοι καθώς ξέρουν, ότι αυτό θα ισοδυναμούσε με αναπάντεχους τριγμούς της κυριαρχίας τους!

Αλλά, τι άλλο να περιμέναμε; Τι είναι το εκπαιδευτικό σύστημα αν όχι ένας καθεστωτικός θεσμός, ελεγχόμενος από το κράτος, ο οποίος μεί προπαγανδιστικά τις νέες γενιές στην κυρίαρχη ιδεολογία; Κομμάτι ακριβώς αυτού του θεσμού είναι οι πανελλαδικές εξετάσεις. Κομμάτι της προσπάθειας υποδούλωσης των νέων και της προετοιμασίας τους να ενταχθούν πειθήνια και υπάκουα στην εργασιακή ζούγκλα, σε έναν κόσμο αδικιών και ανισοτήτων.

Επικοινωνήστε μαζί μας στο:
protaanka@espiv.net & facebook